

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1402/2019
30.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милана Делића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.200/19 од 01.07.2019.године и Вишег суда у Нишу Кж.1.бр.317/19 од 30.09.2019.године, у седници већа одржаној дана 30.01.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милана Делића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.200/19 од 01.07.2019.године и Вишег суда у Нишу Кж.1.бр.317/19 од 30.09.2019.године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљене у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 6К.бр.200/19 од 01.07.2019.године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од месец дана од правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у наведеном року суд ће је заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих неплаћених 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора. Одлучено је о имовинскоправном захтеву приватног тужиоца и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж.1.бр.317/19 од 30.09.2019.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Милана Делића и пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.200/19 од 01.07.2019.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Милан Делић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање или исте преиначи и окривљену АА ослободи оптужбе или оптужбу одбије.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, те је на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, обзиром да је у првобитној тужби од 26.06.2017.године као начин и средство настанка лаке телесне повреде наведено-гађање пластичном кофом са металном дршком, док се гурање врата не наводи као начин и средство извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, већ се наводи као елемент кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, а за које кривично дело је окривљена правноснажно ослобођена претходном пресудом Основног суда у Нишу 6К. 635/17 од 15.10.2018.године. Даље се указује да се увидом у став два раније пресуде Основног суда у Нишу 6К 635/17 од 15.10.2018.године неспорно наводи „у намери да противправно прибави право својине и државине, да би ушла у затворени простор, гурала врата просторије“, а што по ставу одбране значи да је окривљена за радњу „гурања врата“ већ правноснажно ослобођена, као и да је у пресуди 6К. 635/17 од 15.10.2018.године Основног суда у Нишу, као и другостепеном решењу Вишег суда у Нишу неспорно утврђено да нема доказа да су повреде настале услед гађања пластичном кофом.

Напред изнети наводи захтева браниоца окривљене и указивање на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, по оцени Врховног касационог суда се не могу прихватити као основани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП је прописано да нико не може бити гођен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за

дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије, прописано је да нико не може да буде гођен или кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен, те да истим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело.

Из списка предмета произилази да је приватни тужилац ББ поднео приватну тужбу дана 26.06.2017.године против окривљене АА због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ у вези члана 60. КЗ, као и да је поднеском од 15.04.2019.године исту прецизирао у погледу радње извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и то након што је претходном пресудом Основног суда у Нишу 6К.бр.635/17 од 15.10.2018.године окривљена АА правноснажно ослобођена од оптужбе за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, док је наведена пресуда у погледу одлуке везане за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ укинута и враћена првостепеном суду-Основном суду у Нишу на поновно одлучивање.

Такође, из списка предмета произилази да је приватном тужбом од 26.06.2017.године, радња извршења кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ у стицају описана на јединствен начин једним диспозитивом, у коме се фактичка радња „гурање врата“ односи на оба дела, као и да је прецизираном приватном тужбом од 15.04.2019.године само усклађен чињенични опис кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ за које се окривљена терети са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу и након доношења правноснажне одлуке Основног суда у Нишу 6К.бр.635/17 од 15.10.2018.године којом је окривљена АА ослобођена од оптужбе у односу на кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ.

Сходно изнетом, по ставу Врховног касационог суда фактичка радња која је описана у приватној тужби од 26.06.2017.године - „гурање врата“, у смислу појашњења и описа самовлашћа, представља а такође и опредељује радњу извршења за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, којом радњом су и нанете лаке телесне повреде оштећеном.

Одредбом члана 330. КЗ прописано је да кривично дело самовлашће врши онај ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада, а одредбом члана 122. КЗ прописано је да кривично дело лака телесна повреда врши оно лице које другог лако телесно повреди или му здравље лако наруши.

Имајући у виду све напред наведено, као и цитиране одредбе закона, „гурање врата“, а како је то описано у диспозитиву приватне тужбе и касније прецизиране приватне тужбе, представља саставни део целокупног критичног догађаја у коме је оштећеном, поред осталог, нанета лака телесна повреда, због чега се не може, у конкретном случају говорити о пресуђеној ствари и повреди

начела *ne bis in idem*, будући да радња „гурање врата“ представља механизам – радњу наношења лаке телесне повреде и самим тим и обележје наведеног кривичног дела, а код кривичног дела самовлашће само појашњење околности под којим је окривљена наводно самовласно прибавила право али не и радњу – обележје наведеног кривичног дела.

При томе, Врховни касациони суд налази да није дошло ни до повреде одредбе члана 65. став 2. ЗКП, којом је прописано да се приватна тужба подноси у року од 3 месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, обзиром да је дело извршено дана 31.03.2017.године, а приватна тужба поднета дана 26.06.2017.године, из чега произилази да је приватна тужба очигледно поднета пре истека законом прописаног рока од 3 месеца од дана када је оштећени ББ сазнао за кривично дело и осумњичену.

Имајући у виду све напред наведено, неосновано бранилац окривљене указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да је изрека пресуде противречна сама себи, јер је неразумљиво на који начин и којим средством је повређен приватни тужилац, када се у изреци наводе гађање пластичном кофом и гурање гаражних врата као средство и начин повређивања и окривљена осуђује за две радње извршења, док се у образложењу наводи да нема доказа да су повреде настале гађањем кофом, већ да су настале гурањем врата, из који разлога је суд из изреке требало да изостави кофу као средство повређивања, а што није учинио.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**